

ת"פ 23020/01/16 - מדינת ישראל נגד דוד מויאל, יעקב עמיחי שמבה, אביתר דמרי, רונן כהן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 23020-01-16 מדינת ישראל נ' מויאל ואח'
תיק חיצוני: 7261/15

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופט גילת שלו	מספר בקשה: 4
המאשימה	מדינת ישראל	
נגד		
הנאשמים:		1. דוד מויאל ע"י עו"ד פניאה שלום 2. יעקב עמיחי שמבה ע"י עו"ד תומר אורינב 3. אביתר דמרי ע"י עו"ד משה אשר סרוגוביץ 4. רונן כהן ע"י עו"ד ציון אמיר ועו"ד ענת הדד

החלטה

לפניי בקשתו של הנאשם 4, להפרדת משפטו ממשפטם של הנאשמים 1-3, בהתאם להוראות סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן-חסד"פ).

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום, בו יוחסו להם עבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונסיון חבלה בכוונה מחמירה, עבירות לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 18.10.15 בסמוך לשעה 19:30, בתחנה המרכזית בבאר שבע, ירה מחבל בחייל עומרי לוי ז"ל וגרם למותו. עת נשמעו היריות בחלל התחנה המרכזית, נפוצו אנשים לכל עבר בנסיון לברוח מאזור הירי, ובהם אבטום זרהום, נתין זר מבקש מקלט מאריתריאה (להלן-המנוח). המנוח ברח לאזור אחר בתחנה המרכזית, וזחל על ברכיו ליד דוכן מכירות, וכשהבחין בו קצין הבטחון של התחנה, שסבר בטעות כי הוא המחבל, החל בירי כלפי המנוח, ובשל אותה טעות ירו בו גם אנשים נוספים מכוחות הבטחון מכיוונים שונים. המנוח נפגע מהיריות בפלג גופו התחתון והעליון ונפל על הרצפה כשהוא מדמם.

סביב המנוח התאסף קהל רב, ובכלל זה אף הנאשמים, רבים בקהל שסברו בטעות כי המנוח הוא המחבל, צעקו והלהיטו את הרוחות וניסו לפגוע במנוח על רקע זה, וחלקם אף הצליחו. אחרים, בהם קצין הבטחון של התחנה, ניסו להגן על המנוח מפגיעת הקהל.

בשלב זה, עת שכב המנוח על הרצפה, כשהוא מדמם והיה ברור לעין כי הוא חסר אונים, התקרב הנאשם 1 אל המנוח, הרים ספסל שהיה במקום והטיחו בכח בפלג גופו העליון של המנוח, בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה. חלק מהנוכחים במקום הרחיקו את הנאשם 1 והרימו את הספסל מעל המנוח, שנותר שכוב על הרצפה.

בסמוך לאחר מכן, ניגש הנאשם 2 כשהוא לבוש מדי צה"ל למנוח, ובעט בו בחוזקה בפלג גופו העליון בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה.

בסמוך לאחר מכן, ניגש הנאשם 3 למנוח ובעט בו בראשו בחוזקה בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה. מספר שוטרי יס"מ הגיעו והרחיקו את האנשים מהמנוח, אך זמן קצר לאחר מכן, נשמעו יריות נוספות מכיוון המחבל שהיה עת בחלק אחר של התחנה, ושוטרי היס"מ וחלק מהחיילים ומהשוטרים שהיו במקום, רצו לעבר המקום בו נשמעו היריות.

בסמוך למנוח נשארו אנשים ספורים, ביניהם הנאשם 4 והסוהר חן שבת (להלן- הסוהר), כשהמנוח עדיין שוכב על הרצפה ומתבוסס בדמו. הנאשם 4 והסוהר הרימו את הספסל, והטיחו אותו לעבר המנוח כך שהיה מעליו וימנע ממנו אפשרות לזוז. אזרח שהיה במקום הרים את הספסל והרחיקו מהמנוח, אך מיד לאחר מכן הנאשם 4 והסוהר הניפו את הספסל שוב והטיחו אותו על פלג גופו העליון של המנוח, והותירו את הספסל עליו. בסמוך לאחר מכן, בעוד המנוח שוכב כמעט ללא תחושה כשהספסל על פלג גופו העליון, ניגש הנאשם 4 ובעט בחוזקה בראשו בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה, האזרח ניגש אל הנאשם 4 בריצה וביקש ממנו להרים את הספסל מהמנוח ולהפסיק לתקוף אותו, אך הנאשם 4 דחף את האזרח בחוזקה לאחור, והרחיקו מהמנוח.

לאחר מכן, החל לחזור חלק מהקהל למקום והגיעו גם כוחות בטחון והצלה, מספר אנשים בקהל ניסו שוב לפגוע במנוח בבעיטות ובמכות בראשו, וכאשר האזרח ניסה להרחיק חייל מהמנוח, חזר הנאשם 4 ודחף אותו בחוזקה לאחור על מנת להרחיקו.

סמוך לאחר מכן, התקרב הנאשם 3 למנוח ובעט שוב בראשו בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה.

המנוח פונה לבית החולים לאחר דקות ארוכות, ולאחר ניתוח חירום נקבע מותו, כאשר מותו נגרם בשל פגיעות פנימיות חמורות, כתוצאה מהיריות שפגעו בפלג גופו העליון.

בשל מעשי הנאשמים והאחרים, נגרמו למנוח חבלות, חלקן חמורות, ובהן שבר באפו.

כבר בישיבה הראשונה, עתרו ב"כ הנאשם 4 להפריד את עניינו משאר הנאשמים, כשלטענתם, אל מול שיקולי היעילות והחסכון בזמן שיפוטי, עומדים שיקולי צדק וזכותו של הנאשם למשפט הוגן ולמניעת עיוות דין.

לטענתם, מדובר בנאשמים שאינם מכירים זה את זה, אשר לא חברו יחדיו לביצוע מעשים פליליים, ולא מיוחסת להם שותפות ישירה או עקיפה בביצוע המעשים, אלא הם נקלעו לאירוע מצער, כשהמעשים המיוחסים להם נפרדים ואינם נובעים האחד מן השני, ואף לא נטען כי הנאשמים האחרים ידעו על מעשי הנאשם 4, או להיפך. לכן טענו, כי אין מדובר במעשים שניתן לראותם כפרשה אחת, כנדרש בסעיף 87 לחסד"פ.

עוד טענו הסנגורים, כי הנאשם 4, בשונה מיתר הנאשמים, הינו קצין שב"ס שפעל במסגרת מילוי תפקידו, ואשר הושעה

מעבודתו בעקבות האירוע, והוא מעוניין שמשפטו ישמע ויסתיים בהקדם האפשרי, כאשר התמשכות הדיון הכרוכה מטבע הדברים בשמיעת משפטם של ארבעה נאשמים, כשהאחרים ממשיכים בשגרת יומם, עשויה לעלות לו באבדן עבודתו. בהקשר זה ציינו הסנגורים, כי בעניינו של הנאשם 4 לא תדרש העדת כל עדי התביעה (הגם שלא צוין מי יידרש להעיד).

בנוסף טענו, כי הנאשם 4 הינו קצין שב"ס שנקלע לזירה במקרה, לאחר ששמע יריות והבחין באזרחים שצעקו "פיגוע", ונכנס לזירה כשאינו חמוש במטרה להגן על אזרחים, ובשונה מהנאשמים האחרים הוא התנהל במהלך האירוע מתוקף תפקידו כאיש ביטחון, כך שצירופו לשאר הנאשמים במסגרת אותו כתב אישום, נוכח מכלול נסיבות האירוע, עלול להשחיר את פניו ולגרור לעיוות דין.

על כן טענו הסנגורים, לאחר שהפנו לפסיקה, כי עינוי הדין שייגרם לנאשם 4 כתוצאה מניהול המשפט במאוחד, גובר על שיקולי היעילות שבניהול משפט מאוחד, ואף ציינו, כי ב"כ הנאשמים האחרים אינם מתנגדים להפרדת משפטו של הנאשם 4.

ב"כ המאשימה עתרה לדחות את הבקשה. לטענתה, צירוף נאשמים תורם למשפט הן בהיבט של יעילות דיונית, כתוצאה מניהול הליך אחד ושמיעת העדים פעם אחת, והן בהיבט של צדק מהותי, כתוצאה מהערכה אחידה של הראיות ושל מהימנות העדים ע"י אותו מותב.

לטענתה, מכתב האישום עולה שמדובר במסכת עובדתית אחת ובאירוע אחד המחייב שמיעת הראיות במועד אחד ובפני מותב אחד, כאשר מהפסיקה עולה ששיקולי היעילות ועשיית הצדק גוברים על שיקולים אחרים, אלא אם יכול הנאשם להצביע על עיוות דין חמור ביותר, מה שלא מתקיים בענייננו.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה, וטענה כי הפסיקה שהגישו הסנגורים אינה רלוונטית לענייננו.

סעיף 87 לחסד"פ קובע כדלקמן:

"מותר להאשים בכתב אישום אחד כמה נאשמים אם כל אחד מהם היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת, או אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה שהם מהווים פרשה אחת; אולם אין באי-צירופו של צד אחד לעבירה מניעה לשפיטתו של צד אחר."

הכלל הוא, שבהתקיים תנאי סעיף 87 לחסד"פ, וכל עוד אין בכך משום פגיעה בהגנת הנאשם, יש להותיר על כנם צירוף אישומים ובמיוחד צירוף נאשמים, בהתחשב בכך שהדבר מגשים שתי תכליות עיקריות: האחת, יעילות הדיון- בכך שהעדים נשמעים פעם אחת ומתנהל הליך אחד לגבי הפרשיה כולה; והשניה, עשיית צדק- בכך שניתן פסק דין אחד לגבי כל המעורבים בפרשה, זאת לאחר קביעת עמדה אחת בנוגע לעדים שנשמעו ולראיות שהובאו, והמנעות ממתן החלטות סותרות באותה פרשה ע"י מותבים שונים (ראו 'קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום א', עמ' 945-940).

מלשון הסעיף עולה בבירור, כי צירוף מספר נאשמים באותו כתב אישום יכול להעשות גם אם הם לא היו שותפים לביצוע

עבירה.

בענייננו, עיון בכתב האישום מעלה, כי כל אחד מהנאשמים היה לכאורה צד לעבירות שבכתב האישום, ולגרימת החבלות שבסופו של דבר נגרמו למנוח, גם אם כל אחד מהם פעל בנפרד, ולא כחלק מחבורה שחברה יחדיו לביצוע עבירות. כך או כך, לבטח מתקיימת בענייננו החלופה השניה שבסעיף, שכן מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזה באופן שהם מהווים פרשה אחת, שהרי מדובר במספר אנשים שתקפו לכאורה אדם אחד, באותו מקום ובזמנים סמוכים מאד זה לזה, והכל בסיטואציה אחת, בה נחשד המנוח ע"י ההמון כמחבל שזה עתה ביצע פיגוע.

הפסיקה אליה הפנו הסנגורים עוסקת במקרים שאינם דומים לענייננו:

בת"פ (מחוזי ב"ש) 52056-05-11 **מדינת ישראל נ' אלסאנע ואח'** (31.8.11), דובר בהפרדת אישומים, לאור הקביעה כי מדובר בשני אירועים נפרדים שאינם מבוססים על עובדות דומות, שכן בוצעו ע"י מעורבים שונים, במועדים שונים ובמסגרת קשר פלילי אחר, והמכנה המשותף שלהם היה רק נאשם אחד משותף והעובדה שהתגלו במסגרת חקירה אחת.

בת"פ (מחוזי חיפה) 48994-10-13 **מדינת ישראל נ' פנישב ואח'** (6.1.14), דובר במספר נאשמים שעבדו ככח עזר בבית חולים, שביצעו עבירות התעללות בשתי חולות חסרות ישע שהתגוררו באותו חדר, כאשר ארבעה מהנאשמים הואשמו בעבירות כלפי אחת החולות (כל אחד בנפרד וללא שותפות ישירה או עקיפה ביניהם, מה שדווקא סותר את טענת הסנגורים בענייננו), והנאשם החמישי הואשם בעבירות כלפי חולה אחרת, ולכן נקבע כי יש להפריד את הדיון בענייניו מהנאשמים האחרים, שכן אין מדובר בפרשה אחת.

בת"פ (מחוזי ים) 1256/01 **מדינת ישראל נ' כהן ואח'** (10.2.03) נדונה מסכת מסועפת של עסקאות במידע ממוחשב, במסגרתה הואשמו יחדיו כ-50 נאשמים, ובהם קבוצת עובדי ציבור (מגופים ציבוריים שונים) שהואשמו בהעברת מידע שלא כדין, חלקם בתמורה לשוחד, קבוצת חוקרים פרטיים, שקיבלו מידע מעובדי ציבור שונים, לעתים כנגד מתן שוחד, וכן קבוצה של רוכשי המידע בודעם שהמידע הושג שלא כדין, כאשר אין חולק, כי לפחות עובדי הציבור פעלו כל אחד בנפרד, ללא קשר האחד עם השני, ועל כן נקבע כי אין מדובר בפרשה אחת.

אם כך, בענייננו, יש לקבוע כי צירוף הנאשמים בכתב אישום אחד נעשה כדין ובהתאם לחוק.

על פי הפסיקה, המבחן העיקרי להפרדת אישומים או נאשמים, הינו החשש לעיוות דין ולפגיעה בהגנתו של נאשם כתוצאה מקיום הדיון במאוחד. נקבע למשל, כי פגיעה בהגנתו של נאשם יכולה להתבטא בחשיפת אופיו השלילי עקב ריבוי אישומים ויצירת משפט קדום לחובתו, בהשלכה שלילית של ראיות המתייחסות לנאשמים אחרים, או בשל ממדי הנטל המוטל עליו בשל הצירוף (י' קדמי, **שם** בעמ' 944).

בענייננו, לא מצאתי כי לנאשם 4 ייגרם עיוות דין של ממש כתוצאה מהותרת כתב האישום המאוחד על כנו, ולא מצאתי כל הצדקה אחרת להפרדת הדיון בין הנאשמים, מה שיביא לניהול שני משפטים נפרדים בגין אותה מסכת ראייתית, ולא יאפשר בחינת הראיות כמקשה אחת.

לא מצאתי כי צירופו של הנאשם 4 לשאר הנאשמים ישחיר את פניו, בשל העובדה שלהבנתו הוא פעל מכח תפקידו באירוע, בשונה מהאחרים. ראשית, יצוין כי על פי כתב האישום גם הנאשם 2 אינו אזור, אלא חייל שהיה לבוש מדי צה"ל בעת האירוע; ושנית, העובדה שהנאשם 4 יישפט יחד עם הנאשמים האחרים אינה מונעת ממנו להציג קו הגנה זה או אחר בפני בית המשפט.

בהקשר זה אציין, כי לא מצאתי כי עניינו של הנאשם 4 שונה מעניינם של הנאשמים האחרים, מבחינת חלקו בכתב האישום או מבחינת ההשלכה של האיחוד עליו.

אשר לעינוי הדין הנטען בשל התמשכות משפט אפשרית, הרי שמדובר בתיק שהיקפו אינו גדול, ובמסגרתו מבקשת המאשימה להעיד 16 עדי תביעה בלבד (חלקם ככל הנראה טכניים, ויתכן שחלקם כלל לא יידרשו להעיד), כך שהמשפט אינו צפוי להמשך זמן רב, גם אם הוא יתנהל כנגד ארבעה נאשמים.

יודגש, כי נוחותו של הנאשם 4 ורצונו לסיים את משפטו בהקדם האפשרי אינו מהווה עיוות דין, המצדיק עריכת משפטים נפרדים, הכפלת המשאבים הנדרשים לשמיעת התיק, והכבדה על העדים ועל בית המשפט. מקרה זה אינו שונה ממקרים רבים שונים הנדונים מדי יום בבית המשפט בכתב אישום מאוחד, בחלקם ההשפעה על אחד הנאשמים משמעותית יותר (כגון מקרה בו נאשם אחד עצור והשאר משוחררים, קטין שהואשם ביחד עם בגיר בבית המשפט המחוזי, נאשם המואשם בעבירה שבסמכות בית משפט השלום ואוחד עם נאשמים נוספים בכתב אישום אחד בבית המשפט המחוזי וכיוצ"ב), ולא ניתן לומר כי עניינו של הנאשם 4 מקים עיוות דין בכלל, או עיוות דין המצדיק הגשת מספר כתבי אישום, על ההשלכות של כך.

לאור כל האמור הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' אדר א' תשע"ו, 10 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת